

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 12.1.2021 r.
COM(2021) 16 final

2021/0007 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum
Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do poprawki 28 do
załącznika 9 sekcja D do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) w związku z poprawką 28 do załącznika 9 w sprawie ułatwień do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym („konwencja chicagowska”). Rada Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego przyjęła tę poprawkę w dniu 23 czerwca 2020 r.

Poprawka 28 odnosi się do zasad przetwarzania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR), o których mowa w załączniku 9 rozdział 9 sekcja D.

Dane PNR to dane osobowe pasażerów gromadzone przez linie lotnicze do celów działalności gospodarczej, w przeciwieństwie do innych danych dotyczących podróży, gromadzonych przez nie w imieniu organów państwa, takich jak dane pasażera przekazywane przed podróżą (API). Organy ścigania na całym świecie coraz częściej wykorzystują dane PNR przekazywane im przez linie lotnicze do walki z terroryzmem i innymi formami poważnej przestępczości.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja o międzynarodowym lotnictwie cywilnym („konwencja chicagowska”)

Celem konwencji chicagowskiej jest regulacja międzynarodowego transportu lotniczego. Konwencja weszła w życie w dniu 4 kwietnia 1947 r. i ustanowiła Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

Wszystkie państwa członkowskie UE są stronami tej konwencji.

2.2. Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego

ICAO jest wyspecjalizowaną organizacją Organizacji Narodów Zjednoczonych. Jej celem jest opracowywanie zasad i technik międzynarodowej żeglugi powietrznej oraz wspieranie planowania i rozwoju międzynarodowego transportu lotniczego.

Rada ICAO jest stałym organem ICAO, a jej członkami jest 36 umawiających się państw wybieranych przez Zgromadzenie ICAO na okres trzech lat. W latach 2019–2022 w Radzie ICAO reprezentowanych jest siedem państw członkowskich UE¹.

Czynności obowiązkowe Rady ICAO, wymienione w art. 54 konwencji chicagowskiej, obejmują przyjmowanie międzynarodowych norm i zalecanych metod postępowania, które są oznaczane jako załączniki do konwencji chicagowskiej. Normy stanowią specyfikacje, w przypadku których jednolite stosowanie uznaje się za konieczne, natomiast zalecane metody postępowania nie są obowiązkowe.

Rada ICAO zwołuje również Zgromadzenie, które jest suwerennym organem ICAO. Zgromadzenie ICAO zbiera się co najmniej raz na trzy lata i wyznacza kierunek polityczny ICAO na okres najbliższych trzech lat. 40. sesja Zgromadzenia ICAO odbyła się w dniach 24 września – 4 października 2019 r. w Montrealu w Kanadzie.

¹ Niemcy, Grecja, Hiszpania, Francja, Włochy, Niderlandy i Finlandia.

2.3. Proces aktualizacji norm i zalecanych metod postępowania ICAO w zakresie danych PNR

Opracowanie nowych międzynarodowych norm i zalecanych metod postępowania w zakresie PNR wynika z rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2396 (2017) przyjętej w dniu 21 grudnia 2017 r.². W rezolucji zawarto wymóg, by państwa członkowskie ONZ „rozwijały zdolność gromadzenia, przetwarzania i analizowania – na potrzeby norm i zalecanych metod postępowania ICAO – danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR), a także zapewniały, aby dane te były dostępne dla wszystkich właściwych organów krajowych i przez nie wykorzystywane, przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności”. W rezolucji tej wzywa się także ICAO do „współpracy z członkami ONZ w celu ustanowienia norm gromadzenia, wykorzystywania, przetwarzania i ochrony danych PNR”.

Przygotowanie wniosków w zakresie przeglądu norm i zalecanych metod postępowania dotyczących danych PNR powierzono grupie ekspertów – grupie zadaniowej ICAO ds. danych PNR, ustanowionej przez Komitet ICAO ds. Transportu Lotniczego (ATC) w marcu 2019 r. Prace grupy zadaniowej zakończyły się w grudniu 2019 r. i zostały poddane przeglądowi przez zespół ICAO ds. ułatwień w styczniu 2020 r.

Wnioski zespołu ICAO ds. ułatwień zostały zatwierdzone przez ATC w dniu 7 lutego 2020 r. Po tym zatwierdzeniu przeprowadzono formalne konsultacje z państwami członkowskimi ICAO, kierując do nich pismo ICAO nr 2020 14E. Konsultacje z państwami zakończono w dniu 15 maja 2020 r.

Po przeprowadzeniu konsultacji z państwami Sekretariat ICAO przeanalizował odpowiedzi otrzymane od państw i przedstawił wniosek ATC. Wniosek Sekretariatu był praktycznie identyczny z wynikiem posiedzenia zespołu ds. ułatwień w styczniu 2020 r. Podobnie na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2019 r. ATC zaleciła Radzie ICAO przyjęcie norm i zalecanych metod postępowania dotyczących danych PNR w formie przedstawionej przez Sekretariat, jedynie z niewielkimi poprawkami.

W dniu 23 czerwca 2020 r., podczas dziesiątego posiedzenia w trakcie swojej 220. sesji Rada ICAO przyjęła poprawkę 28 do załącznika 9 do konwencji chicagowskiej. Jak zauważono powyżej, załącznik 9 określa międzynarodowe standardy dotyczące ułatwień, a jego rozdział 9 sekcja D odnosi się konkretnie do PNR.

W dniu 17 lipca 2020 r. ICAO poinformowała swoje państwa członkowskie o przyjęciu poprawki 28 za pośrednictwem kolejnego pisma skierowanego do państw (EC 6/3-20/71). Poprawka miała wejść w życie w dniu 30 października 2020 r., chyba że większość państw złożyłaby do tego dnia swój sprzeciw zgodnie z art. 90 konwencji chicagowskiej. Poprawkę tę stosuje się od dnia 28 lutego 2021 r. Państwa członkowskie ICAO mogą jednak zawiadomić do dnia 30 stycznia 2020 r. o wszelkich różnicach między krajowymi przepisami i metodami postępowania a przepisami i metodami postępowania zawartymi w normach określonych w poprawce 28, jeżeli uznają, że istnieją pewne różnice między ich krajowymi przepisami lub metodami postępowania a którąkolwiek z norm. Zawiadomienie takie należy złożyć zgodnie z art. 38 konwencji chicagowskiej i stosownym mechanizmem zgłaszania różnic.

2.4. Kwestie dotyczące danych PNR w poprawce 28 do załącznika 9

Jeśli poprawka 28 wejdzie w życie, zastąpi istniejące normy 9.22–9.22.1 i zalecaną metodę postępowania 9.23 nowymi normami i zalecanymi metodami postępowania 9.23–9.38. Te

² Rezolucja Rady Bezpieczeństwa nr 2396 (2017) z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego spowodowanych przez powroty zagranicznych bojowników terrorystycznych.

międzynarodowe normy i zalecane metody postępowania są znacznie bardziej szczegółowe niż dotychczasowe ramy prawne i obejmują m.in. kwestie związane z ograniczeniem celu, nadzorem, prawami osób, których dane dotyczą, metodą przekazywania danych, zatrzymywaniem danych, przetwarzaniem danych wrażliwych oraz relacjami między umawiającymi się państwami konwencji chicagowskiej w zakresie przekazywania danych PNR. Niektóre niewiążące wytyczne zawarte w dokumencie ICAO 9944 określającym wytyczne dotyczące danych PNR³ zostały dostosowane do nowych norm.

Norma 9.23 zobowiązuje umawiające się państwa do rozwijania zdolności gromadzenia, wykorzystywania, przetwarzania i chronienia danych PNR oraz do przełożenia zasad praktycznego wdrażania tej zdolności na odpowiednie wewnętrzne ramy prawne i administracyjne zgodnie z normami i zalecanymi metodami postępowania. Obowiązkowy charakter rozwijania zdolności przetwarzania danych PNR jest zgodny z rezolucją Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2396 (2017).

Norma 9.24 wymaga od umawiających się państw, przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności, jasnego określenia danych PNR, które mają być wykorzystywane w ich działaniach, oraz określenia celów, do jakich dane PNR mogą być wykorzystywane przez organy. Cele te nie powinny wykraczać poza to, co jest konieczne, w tym w szczególności cele związane z bezpieczeństwem granic służące zwalczaniu terroryzmu i poważnej przestępczości. Ponadto ujawnianie danych PNR w państwie przyjmującym lub w innych państwach powinno być ograniczone do właściwych organów, które pełnią odpowiednie funkcje związane z celami, dla których dane PNR są przetwarzane. Organy te powinny również zapewnić ochronę porównywalną z ochroną zapewnianą przez organ ujawniający informacje.

Norma 9.25 ustanawia wymogi dotyczące bezpieczeństwa danych i praw osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych PNR, w tym w odniesieniu do niedyskryminacji, dostarczania informacji, administracyjnych i sądowych środków odwoławczych, dostępu do danych oraz możliwości żądania korekty, usunięcia lub zapisania. Zalecana metoda postępowania 26 zachęca państwa do informowania osób fizycznych o przetwarzaniu ich danych PNR oraz o przysługujących im prawach i środkach dochodzenia roszczeń.

Norma 9.27 zobowiązuje umawiające się państwa do opierania automatycznego przetwarzania danych PNR na obiektywnych, precyzyjnych i wiarygodnych kryteriach, które skutecznie wskazują na istnienie ryzyka, nie prowadząc do niezgodnego z prawem różnicowania, oraz do powstrzymania się od podejmowania decyzji, które prowadzą do poważnych niekorzystnych działań naruszających interesy prawne osób fizycznych wyłącznie w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych PNR.

Zgodnie ze standardem 9.28 państwa są zobowiązane do wyznaczenia co najmniej jednego właściwego organu krajowego uprawnionego do niezależnego nadzoru nad ochroną danych PNR oraz do określania, czy dane PNR są gromadzone, wykorzystywane, przetwarzane i chronione z pełnym poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności.

Norma 9.29 uniemożliwia państwom wymaganie od linii lotniczych gromadzenia danych PNR, które nie są wymagane w ramach ich zwykłych procedur operacyjnych, lub filtrowania takich danych przed ich przekazaniem. Zakazuje ona również przetwarzania danych wrażliwych, tj. danych PNR ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne osoby fizycznej, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych lub dane dotyczące jej zdrowia, życia seksualnego lub orientacji seksualnej – z wyjątkiem wyjątkowych i natychmiastowych okoliczności mających na celu ochronę

³ ICAO, „Guidelines on Passenger Name Record (PNR) Data”, wydanie pierwsze, 2010.

żywotnych interesów osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby fizycznej. W przypadku gdy takie dane są przekazywane, państwa są zobowiązane do ich usunięcia tak szybko, jak to możliwe.

Norma 9.30 określa obowiązki dotyczące zatrzymywania danych oraz depersonalizacji i repersonalizacji danych PNR, zobowiązując państwa do zatrzymywania danych wyłącznie przez ustalony okres określony w ich ramach prawnych i administracyjnych, który jest okresem koniecznym i proporcjonalnym do celów, do których dane PNR są wykorzystywane, oraz maskowania ich po upływie ustalonego terminu. Po maskowaniu repersonalizacja powinna być możliwa tylko wtedy, gdy dane mają być wykorzystywane w związku z trwającą sprawą, zagrożeniem lub ryzykiem związanym z celami, dla których dane PNR mogą być przetwarzane. W zalecanej metodzie postępowania 9.32 sugeruje się, by dane były zatrzymywane przez okres nie dłuższy niż pięć lat, a w zalecanej metodzie postępowania 9.33 proponuje się, aby dane PNR zostały zdepersonalizowane w ciągu sześciu miesięcy i nie później niż dwa lata od momentu przekazania ich przez linie lotnicze.

Norma 9.33 stanowi, że dane PNR powinny być, co do zasady, przekazywane za pomocą metody „dostarczania” (ang. „push”) w mniejszym stopniu ingerującej w prywatność. Ma ona również na celu zminimalizowanie obciążeń spoczywających na przewoźnikach lotniczych poprzez ograniczenie w pewnych okolicznościach możliwości nakładania przez państwa grzywien za błędy w przesyłaniu danych oraz poprzez zobowiązanie ich do ograniczenia liczby „dostarczeń”.

Norma 9.34 lit. a) zobowiązuje umawiające się państwa do tego, by nie utrudniały ani nie uniemożliwiały przekazywania danych PNR innemu umawiającemu się państwu, które przestrzega nowych norm. Jednocześnie norma 9.34 lit. b) stanowi, że umawiające się państwa ICAO zachowują możliwość wprowadzenia lub utrzymania wyższego poziomu ochrony danych PNR, zgodnie ze swoimi krajowymi ramami prawnymi, oraz zawierania dodatkowych uzgodnień z innymi państwami, w szczególności w celu spełnienia ich wewnętrznych wymogów prawnych, lub ustanawiania bardziej szczegółowych przepisów dotyczących przetwarzania i przekazywania danych PNR, pod warunkiem że środki te nie są sprzeczne z przedmiotowymi normami.

Zgodnie z normą 9.35 umawiające się państwa mogą zostać wezwane, na wniosek innego państwa, do wykazania, że przestrzegają nowych norm. W przypadku gdy umawiające się państwa ustalą, że muszą przeszkodzić w przekazaniu danych PNR lub nałożyć na przewoźnika lotniczego grzywnę, norma 9.36 zobowiązuje je do uczynienia tego w przejrzysty sposób i z zamiarem rozwiązania tej sytuacji.

Zalecana metoda postępowania 9.37 zachęca państwa do powiadamiania innych państw utrzymujących z nimi połączenia lotnicze o wszelkich istotnych zmianach w ich programie PNR, w tym o zgodności z normami i zalecanymi metodami postępowania. Zalecana metoda postępowania 9.38 sugeruje, by przewoźnicy lotniczy nie byli karani przez państwa podczas prób rozstrzygania sporów dotyczących przekazywania danych PNR.

2.5. Obowiązujące unijne ramy prawne

Przetwarzanie danych PNR stanowi istotny instrument wspólnej reakcji UE na zagrożenie terroryzmem i poważną przestępczością; jest także elementem unii bezpieczeństwa. Identyfikowanie i śledzenie podejrzanych schematów podróży dzięki przetwarzaniu danych PNR w celu gromadzenia dowodów oraz, w stosownych przypadkach, wykrywania osób powiązanych z przestępcami i rozpracowywania sieci przestępczych okazało się niezbędne do zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania. Jednocześnie

przetwarzanie danych PNR stanowi ingerencję w prawo do prywatności i ochrony danych osobowych zapisane w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”). Zgodnie z art. 52 ust. 1 Karty jest ono zatem przewidziane ustawą, szanuje istotę odnośnych praw i, z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, jest dozwolone jedynie w zakresie, w jakim jest to konieczne i rzeczywiście odpowiada celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób. Jednym z takich celów interesu ogólnego jest ochrona obywateli przed poważnymi zagrożeniami dla bezpieczeństwa.

W dniu 27 kwietnia 2016 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły dyrektywę (UE) 2016/681 w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania⁴. Dyrektywa ta umożliwia organom krajowym wymaganie od przewoźników lotniczych przekazywania danych PNR, przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw osób fizycznych do prywatności i ochrony danych. Termin transpozycji tego aktu prawodawczego do prawa krajowego państw członkowskich upłynął dnia 25 maja 2018 r. Przegląd⁵ pierwszych dwóch lat stosowania dyrektywy przeprowadzony w 2020 r. wykazał, że przetwarzanie danych PNR przyniosło wymierne rezultaty w walce z terroryzmem i poważną przestępczością.

Również w kwietniu 2016 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły nowe unijne przepisy o ochronie danych: rozporządzenie (UE) 2016/679 (ogólne rozporządzenie o ochronie danych lub RODO⁶) oraz dyrektywę (UE) 2016/680 (w sprawie ochrony danych w dziedzinie ścigania przestępstw⁷). W RODO ustanowiono między innymi przepisy dotyczące międzynarodowego przekazywania danych osobowych, które mają zastosowanie do przekazywania danych PNR przez przewoźników lotniczych. Dyrektywa (UE) 2016/680 reguluje przetwarzanie danych osobowych przez organy ścigania i uzupełnia system przewidziany w dyrektywie (UE) 2016/681 w odniesieniu do takich kwestii jak prawa osób, których dane dotyczą, oraz przekazywanie danych organom ścigania w państwach trzecich w poszczególnych przypadkach.

Obecnie obowiązują dwie umowy międzynarodowe między UE a państwami trzecimi (tj. Australią⁸ oraz Stanami Zjednoczonymi⁹) dotyczące przetwarzania i przekazywania danych

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania, Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 132.

⁵ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące przeglądu dyrektywy 2016/681 w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania, COM(2020) 305 final. Więcej szczegółów można znaleźć w dokumencie roboczym służb Komisji towarzyszącym sprawozdaniu (SWD(2020) 128 final).

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW, Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89.

⁸ Umowa między Unią Europejską a Australią o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych australijskiej służbie celnej i granicznej danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR), Dz.U. L 186 z 14.7.2012, s. 4. Wspólny przegląd i ocena tej umowy są obecnie w toku.

⁹ Umowa między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu

PNR. W dniu 26 lipca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał opinię (zwaną dalej opinią 1/15¹⁰) na temat planowanej umowy o przetwarzaniu i przekazywaniu danych PNR między UE a Kanadą, podpisanej w dniu 25 czerwca 2014 r. Trybunał stwierdził, że umowa nie może zostać zawarta w planowanej formie, ponieważ niektóre z jej postanowień są niezgodne z podstawowymi prawami do prywatności i do ochrony danych osobowych chronionymi przez Kartę. W szczególności Trybunał dokonał interpretacji odpowiednich postanowień Karty jako wymagających szczególnych zabezpieczeń dotyczących nadzoru sprawowanego przez niezależny organ, przetwarzania danych wrażliwych, automatycznego przetwarzania danych PNR oraz niedyskryminacji, celów przetwarzania danych PNR oraz warunków ich przechowywania, wykorzystywania, ujawniania i dalszego przekazywania. W następstwie przyjęcia przez Radę w grudniu 2017 r. wytycznych negocjacyjnych Komisja rozpoczęła nowe negocjacje z Kanadą w sprawie PNR w czerwcu 2018 r.

W bardziej ogólnym ujęciu coraz więcej państw trzecich gromadzi dane PNR pochodzące od przewoźników lotniczych, a w ostatnich latach niektórzy z nich zwrócili się do Komisji, wyrażając zainteresowanie zawarciem umowy międzynarodowej z UE dotyczącej danych PNR. Wobec braku podstawy prawnej umożliwiającej przekazywanie danych przewoźnicy lotniczy znajdują się w sytuacji konfliktu przepisów oraz ryzykują grzywny i inne sankcje. Jednocześnie w związku z wdrożeniem dyrektywy (UE) 2016/681 państwa członkowskie UE wymagają od przewoźników lotniczych z państw trzecich przekazywania danych PNR swoim jednostkom do spraw informacji o pasażerach. Kilka państw trzecich odmówiło przekazania takich danych, a inne zapowiedziały taką decyzję, jako środek odwetowy ze względu na niemożność otrzymania danych PNR z UE, co negatywnie wpływa na skuteczność unijnego mechanizmu przekazywania danych PNR.

Podejście UE do przekazywania danych PNR państwom trzecim pochodzi z 2010 r.¹¹ i poprzedza przyjęcie dyrektywy (UE) 2016/681, reformę unijnych ram ochrony danych oraz opinię 1/15 Trybunału Sprawiedliwości. W strategii UE na rzecz unii bezpieczeństwa na lata 2020–2025 przewidziano przegląd tego podejścia jako działanie średnioterminowe¹².

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

3.1. Przebieg procedury

Unia zdecydowanie popiera przygotowanie nowych międzynarodowych standardów dotyczących PNR i aktywnie przyczyniła się do opracowania norm i zalecanych metod postępowania określonych w poprawce 28 do załącznika 9.

Przedmiot załącznika 9 rozdział 9 sekcja D w poprawce 28 dotyczy dziedziny, w której Unia ma wyłączną kompetencję na mocy art. 3 ust. 2 akapit ostatni Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), ponieważ może mieć wpływ na wspólne zasady dotyczące danych PNR i ochrony danych.

danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa

Wewnętrznych Stanów Zjednoczonych, Dz.U. L 215 z 11.8.2012, s. 5.

Wspólny przegląd i ocena tej umowy są obecnie w toku.

¹⁰ Opinia 1/15 Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lipca 2017 r.

¹¹ Komunikat Komisji w sprawie globalnego podejścia do przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) państwom trzecim, COM(2010) 492 final.

¹² Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie strategii UE w zakresie unii bezpieczeństwa, COM(2020) 605 final.

W związku z tym w trakcie dyskusji na forum organów przygotowawczych ICAO podejście państw członkowskich UE i Komisji (jako obserwatora) opierało się na wytycznych określonych w decyzji Rady (UE) 2019/2107 z dnia 28 listopada 2019 r. określającej stanowisko Unii¹³. Stanowisko to odzwierciedla wymogi unijnych ram prawnych dotyczących danych PNR i ochrony danych, w szczególności na mocy dyrektywy (UE) 2016/681, rozporządzenia (UE) 2016/679, dyrektywy (UE) 2016/680, a także Karty, zgodnie z wykładnią zawartą w odpowiednim orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności w opinii 1/15.

W dniu 25 marca 2020 r. Rada UE zatwierdziła kolejne stanowisko Unii¹⁴ w sprawie odpowiedzi na pismo skierowane do państw nr ICAO 2020 14E, które służyło przeprowadzeniu konsultacji z umawiającymi się państwami w sprawie projektu norm i zalecanych metod postępowania. W stanowisku z zadowoleniem przyjęto prace podjęte przez ICAO w celu opracowania norm i zalecanych metod postępowania i podkreślono znaczenie ochrony praw podstawowych, w tym ochrony danych osobowych, przy przetwarzaniu danych PNR. W związku z tym Rada przedłożyła projekt wniosku mający na celu zmianę (wówczas w fazie projektu) normy 9.34. Jego celem było wzmocnienie tekstu tej normy w celu zapewnienia, by zdolność umawiających się państw do ustanowienia surowszych wymogów dotyczących przekazywania danych PNR była wyraźnie odzwierciedlona w normach i zalecanych metodach postępowania.

Należy zauważyć, że w procesie przeglądu, który odbył się po konsultacjach z państwami, Sekretariat ICAO nie uwzględnił sugestii redakcyjnych przedstawionych przez państwa członkowskie UE ani poprawek zaproponowanych przez inne umawiające się państwa ICAO, a na posiedzeniu w styczniu 2020 r. zachował projekt tekstu opracowany przez zespół ds. ułatwień. Zamiast tego Sekretariat ICAO zaproponował, aby „państwa, które złożyły wnioski w sprawie zmiany tego przepisu, zostały poproszone o przedłożenie wniosku(-ów) w sprawie zmiany tekstu w pkt 9.34 na następnym posiedzeniu zespołu ds. ułatwień (FALP/12), zaplanowanym na lipiec 2021 r.”.

W dniu 23 czerwca 2020 r. podczas posiedzenia Rady ICAO, na którym przyjęto poprawkę 28, państwa członkowskie UE ponownie podkreśliły znaczenie znalezienia niezbędnej równowagi między dostępnością danych a ich ochroną i odniosły się do wyżej wymienionych stanowisk Unii przedstawionych w trakcie procesu konsultacji z państwami. Podkreśliły również znaczenie zapewnienia wysokiego poziomu ochrony danych i wyraźnie odniosły się do obowiązków wynikających z unijnych ram prawnych. Przede wszystkim państwa członkowskie UE podkreśliły znaczenie norm i zalecanych metod postępowania, w szczególności normy 9.34, twierdząc, że należy ją interpretować w taki sposób, aby umożliwić państwom zachowanie możliwości wymagania od innych umawiających się państw nie tylko wykazania zgodności ich ram prawnych z normami i zalecanymi metodami postępowania, ale również spełnienia wyższych standardów ochrony danych, zwłaszcza w celu umożliwienia przekazywania danych PNR, jeżeli wymagają tego ich krajowe ramy prawne.

¹³ Decyzja Rady (UE) 2019/2107 z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do zmian rozdziału 9 załącznika 9 (Ułatwienia) do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym dotyczących norm i zalecanych metod postępowania w zakresie danych dotyczących przelotu pasażera, Dz.U. L 318 z 10.12.2019, s. 117.

¹⁴ Stanowisko Unii w sprawie odpowiedzi na pismo ICAO skierowane do państw dotyczące zmiany załącznika 9 (Ułatwienia) rozdział 9 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym w odniesieniu do norm i zalecanych metod postępowania w zakresie zatwierdzania danych dotyczących przelotu pasażera, ST 6744 2020 INIT.

3.2. Proponowane stanowisko

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji Rady jest niezbędny do przyjęcia, w terminie określonym w piśmie ICAO skierowanym do państw nr EC 6/3-20/71, stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w odniesieniu do przyjęcia przez Radę ICAO nowych norm i zalecanych metod postępowania dotyczących danych PNR.

Nowe normy i zalecane metody postępowania dotyczące danych PNR określone w poprawce 28 (załącznik 9 rozdział 9 sekcja D) są w dużej mierze zgodne ze stanowiskiem Unii zawartym w decyzji Rady (UE) 2019/2107. Jako takie ustanawiają one ambitne zabezpieczenia w zakresie ochrony danych, w szczególności w zakresie praw osób, których dane dotyczą, nadzoru sprawowanego przez niezależny organ, danych wrażliwych, automatycznego przetwarzania danych PNR oraz niedyskryminacji, celów przetwarzania danych PNR oraz warunków ich przechowywania, wykorzystywania, ujawniania i dalszego przekazywania.

Zdaniem Komisji normy i zalecane metody postępowania umożliwiają osiągnięcie znacznych postępów na szczeblu międzynarodowym w zakresie ochrony i wykorzystywania danych PNR w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania. W związku z tym państwa członkowskie UE nie powinny zgłaszać sprzeciwu na podstawie art. 90 konwencji chicagowskiej, zwłaszcza że takie zawiadomienie podważyłoby również wysiłki na rzecz ustanowienia wyższych standardów ochrony danych PNR na całym świecie w porównaniu z obecnymi zasadami ICAO dotyczącymi PNR.

W normach i zalecanych metodach postępowania uwzględniono również, w normie 9.34 lit. b), że umawiające się państwa – takie jak państwa członkowskie UE – mogą zachować zdolność do utrzymania lub wprowadzenia wyższych poziomów ochrony zgodnie ze swoimi krajowymi ramami prawnymi i administracyjnymi oraz do zawierania dodatkowych uzgodnień z innymi państwami w celu ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów dotyczących przekazywania danych PNR. Zgodnie z prawem UE przekazywanie przez linie lotnicze danych PNR przetwarzanych w UE organowi ścigania w państwie trzecim musi w szczególności spełniać wymogi rozdziału V RODO oraz wymogi wynikające z Karty, określone w szczególności w opinii Trybunału 1/15. Wymogi te są bardziej rygorystyczne niż wymogi określone w normach i zalecanych metodach postępowania dotyczących PNR zawartych w poprawce 28.

W tym kontekście norma 9.34 lit. a) wymaga od umawiających się państw, aby nie utrudniały przekazywania danych PNR do innego umawiającego się państwa, które spełnia wymogi norm i zalecanych metod postępowania, ani nie uniemożliwiały tego przekazywania; z obecnego brzmienia normy 9.34 nie wynika, z punktu widzenia Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, wystarczająco jasna interpretacja prawna, zgodnie z którą państwa członkowskie UE nie są pozbawione możliwości nakładania tych wymogów niezależnie od normy 9.34.

Z tego powodu Komisja uważa, że państwa członkowskie powinny zgłosić różnicę zgodnie z art. 38 konwencji chicagowskiej. Taka różnica, opisana w załączniku do niniejszego wniosku dotyczącego decyzji Rady, powinna pozostać ściśle ograniczona do tego, co jest konieczne, aby uniknąć wszelkich wątpliwości co do uprawnienia państw członkowskich UE do nakładania bardziej rygorystycznych wymogów dotyczących przekazywania danych PNR do państw trzecich, a w konsekwencji do utrudnienia takiego przekazywania, jeżeli takie wymogi nie są spełnione.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 TFUE określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Art. 218 ust. 9 TFUE ma zastosowanie niezależnie od tego, czy Unia jest członkiem organu lub stroną danej umowy¹⁵.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które wywierają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które na mocy prawa międzynarodowego nie są wiążące, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹⁶.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

ICAO jest organem utworzonym na mocy umowy międzynarodowej, a mianowicie konwencji chicagowskiej.

Poprawka 28 do załącznika 9 do konwencji chicagowskiej zawiera normy, które są co do zasady wiążące dla członków ICAO, wśród których znajdują się państwa członkowskie Unii, a zatem stanowi akt mający skutki prawne. Niektóre z tych skutków prawnych zależą jednak od zawiadomienia o różnicach i warunków takiego zawiadomienia. Dlatego też przyjęcie stanowiska Unii w odniesieniu do takiego zgłoszenia wchodzi w zakres art. 218 ust. 9 TFUE.

Skutki prawne norm i wszelkich różnic, które należy zgłosić, dotyczą dziedziny objętej przepisami Unii, w szczególności dyrektywą (UE) 2016/681, a także istniejącymi i przyszłymi umowami międzynarodowymi w sprawie PNR między UE a państwami trzecimi. Oznacza to, że zgodnie z art. 3 ust. 2 TFUE Unia ma wyłączną kompetencję w tej kwestii.

Zawiadomienie o różnicach nie oznacza uzupełnienia ani zmiany ram instytucjonalnych konwencji chicagowskiej.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści aktu, w odniesieniu do którego ma zostać zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

Jeżeli akt ma jednocześnie wiele celów lub elementów składowych, które są nierozłącznie ze sobą związane, a żaden nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych,

¹⁵ Wyrok Trybunału z dnia 7 października 2014 r., Republika Federalna Niemiec przeciwko Radzie Unii Europejskiej, sprawa C-399/12, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 64: „(...) Unia, choć nie jest stroną umowy w sprawie OIV, jest uprawniona do ustalania stanowiska, które ma być zajęte w jej imieniu względem tych zaleceń, zważywszy na ich bezpośredni wpływ na dorobek prawny Unii w tej dziedzinie.

¹⁶ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

materialna podstawa prawna decyzji przyjętej na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE musi – na zasadzie wyjątku – obejmować różne, odpowiadające tym celom i elementom podstawy prawne.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Poprawka 28 do załącznika 9 do konwencji chicagowskiej realizuje cele i zawiera elementy z dziedziny ochrony danych i współpracy policyjnej. Elementy te są ze sobą nierozdzielnie związane, a żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych.

Materialna podstawa prawna wnioskowanej decyzji obejmuje zatem następujące przepisy: Art. 16 ust. 2 i art. 87 ust. 2 lit. a) TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną wnioskowanej decyzji powinien być art. 16 ust. 2 i art. 87 ust. 2 lit. a) TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do poprawki 28 do załącznika 9 sekcja D do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 16 ust. 2 i art. 87 ust. 2 lit. a) w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja o międzynarodowym lotnictwie cywilnym („konwencja chicagowska”), która reguluje międzynarodowy transport lotniczy, weszła w życie w dniu 4 kwietnia 1947 r. Na jej mocy ustanowiono Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO).
- (2) Państwa członkowskie Unii stanowią umawiające się państwa konwencji chicagowskiej i są członkami ICAO, natomiast Unia posiada status obserwatora w niektórych organach ICAO, w tym w Zgromadzeniu i innych organach technicznych.
- (3) Zgodnie z art. 54 lit. l) konwencji chicagowskiej Rada ICAO przyjmuje międzynarodowe normy i zalecane metody postępowania.
- (4) Rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2396 (2017) z dnia 21 grudnia 2017 r. (zwana dalej „rezolucją RB ONZ nr 2396 (2017)”), wymaga, aby państwa członkowskie ONZ rozwijały zdolność gromadzenia, przetwarzania i analizowania – na potrzeby norm i zalecanych metod postępowania ICAO – danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR), a także zapewniały, aby dane te były dostępne dla wszystkich właściwych organów krajowych i przez nie wykorzystywane, przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności, na potrzeby zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i związanym z nimi podróżom, ich wykrywania i prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie.
- (5) W rezolucji RB ONZ nr 2396 (2017) wzywa się także ICAO do współpracy z umawiającymi się państwami w celu ustanowienia norm gromadzenia, wykorzystywania, przetwarzania i ochrony danych PNR.
- (6) Normy i zalecane metody postępowania dotyczące danych PNR określono w załączniku 9 rozdział 9 sekcja D do konwencji chicagowskiej. Uzupełnieniem tych norm i zalecanych metod postępowania są dodatkowe wytyczne, w szczególności dokument ICAO nr 9944 ustanawiający wytyczne w sprawie danych PNR.
- (7) W dniu 23 czerwca 2020 r. Rada ICAO przyjęła poprawkę 28 do załącznika 9 do konwencji chicagowskiej określającą w sekcji D nowy zbiór norm i zalecanych metod postępowania dla umawiających się państw w celu rozwijania zdolności gromadzenia,

wykorzystywania, przetwarzania i ochrony danych PNR w odniesieniu do lotów na ich terytorium i z niego, popartych odpowiednimi ramami prawnymi i administracyjnymi.

- (8) Zgodnie z art. 90 konwencji chicagowskiej poprawka 28 wchodzi w życie w trzy miesiące po upływie terminu na złożenie sprzeciwu, chyba że większość umawiających się państw złożyła swój sprzeciw.
- (9) Zgodnie z art. 38 konwencji chicagowskiej każde umawiające się państwo, które uważa za niemożliwe w praktyce zastosowanie się pod każdym względem do wspomnianych międzynarodowych norm lub zasad postępowania albo całkowite dostosowanie wprowadzonych przez siebie przepisów lub metod postępowania do międzynarodowych norm i zasad postępowania w przypadku ich zmian, albo które uważa za konieczne wprowadzenie przepisów lub metod postępowania różniących się pod jakimkolwiek względem od przepisów i metod postępowania ustalonych zgodnie z normami międzynarodowymi, powinno niezwłocznie podać do wiadomości ICAO różnice zachodzące między jego własną praktyką a praktyką ustaloną w normach międzynarodowych. Zawiadomienie o takiej różnicy ma wpływ na skutki prawne norm przyjętych przez ICAO. Stanowisko Unii w tej kwestii należy zatem ustalić zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE.
- (10) Umawiające się państwa ICAO powiadomiono o poprawce 28 pismem skierowanym do państw nr EC 6/3-20/71. Zgodnie z tym pismem wszelkie różnice w stosunku do tej poprawki i zgodność z nią należy zgłosić do dnia 30 stycznia 2021 r.
- (11) Unia przyjęła wspólne przepisy dotyczące danych PNR w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681¹⁷, której zakres pokrywa się w dużym stopniu z obszarem objętym normami i zalecanymi metodami postępowania zawartymi w poprawce 28. Dyrektywa (UE) 2016/681 obejmuje w szczególności kompleksowy zbiór przepisów chroniących podstawowe prawa do prywatności i ochrony danych osobowych w kontekście przekazywania państwom członkowskim danych PNR przez przewoźników lotniczych i przetwarzania takich danych do celów zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie oraz ich ścigania.
- (12) Unia przyjęła również przepisy dotyczące ochrony danych osobowych, w szczególności rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679¹⁸ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680¹⁹, mające zastosowanie do przetwarzania danych PNR odpowiednio przez przewoźników lotniczych i inne podmioty prywatne oraz organy właściwe w zakresie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom.

¹⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 132).

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

¹⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

- (13) Ponadto w stosunkach między Unią a państwami trzecimi obowiązują obecnie dwie umowy międzynarodowe dotyczące przetwarzania i przekazywania danych PNR – z Australią²⁰ i Stanami Zjednoczonymi²¹. W dniu 26 lipca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał opinię 1/15²² na temat planowanej międzynarodowej umowy między UE a Kanadą o przekazywaniu i przetwarzaniu danych PNR (2014 r.).
- (14) Kwestie dotyczące PNR zawarte w załączniku 9 rozdział 9 sekcja D do konwencji chicagowskiej, zmienionym poprawką 28, dotyczą dziedziny, w której Unia ma wyłączną kompetencję zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ może to mieć wpływ na wspólne zasady dotyczące ochrony i przetwarzania danych PNR.
- (15) W związku z tym stanowisko Unii w tej kwestii, na potrzeby opracowania zmiany, która stała się poprawką 28, zostało przyjęte zgodnie z decyzją Rady (UE) 2019/2107²³. Stanowisko to odzwierciedla wymogi prawa Unii dotyczące ochrony danych osobowych i przekazywania danych PNR państwom trzecim, w szczególności na mocy rozporządzenia (UE) 2016/679, dyrektywy (UE) 2016/680 i dyrektywy (UE) 2016/681, a także wymogi wynikające z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zawartą w szczególności w opinii 1/15. Stanowisko to było istotne dla dyskusji prowadzonych na forum organów przygotowawczych ICAO, a także dla głosowania końcowego w Radzie ICAO.
- (16) Normy i zalecane metody postępowania zawarte w poprawce 28 są w dużej mierze zgodne ze stanowiskiem Unii zawartym w decyzji Rady (UE) 2019/2107 i ustanawiają ambitne zabezpieczenia w zakresie ochrony danych, w szczególności w zakresie praw osób, których dane dotyczą, nadzoru sprawowanego przez niezależny organ, danych wrażliwych, automatycznego przetwarzania danych PNR oraz niedyskryminacji, celów przetwarzania danych PNR oraz warunków ich zatrzymywania, wykorzystywania, ujawniania i dalszego przekazywania.
- (17) W związku z tym, biorąc pod uwagę, że poprawka 28 umożliwiłaby osiągnięcie znacznych postępów na szczeblu międzynarodowym w zakresie norm ochrony danych PNR, państwa członkowskie Unii nie powinny zgłaszać sprzeciwu na podstawie art. 90 konwencji chicagowskiej.
- (18) Wymogi wynikające z prawa Unii w odniesieniu do przekazywania i przetwarzania danych PNR są jednak bardziej rygorystyczne niż normy i zalecane metody postępowania zawarte w poprawce 28.

²⁰ Umowa między Unią Europejską a Australią o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych australijskiej służbie celnej i granicznej danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) (Dz.U. L 186 z 14.7.2012, s. 4).

²¹ Umowa między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych (Dz.U. L 215 z 11.8.2012, s. 5).

²² Opinia 1/15 Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lipca 2017 r. (umowa między UE a Kanadą w sprawie danych PNR), ECLI:EU:C:2017:592.

²³ Decyzja Rady (UE) 2019/2107 z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do zmian rozdziału 9 załącznika 9 (Ułatwienia) do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym dotyczących norm i zalecanych metod postępowania w zakresie danych dotyczących przelotu pasażera (Dz.U. L 318 z 10.12.2019, s. 117).

- (19) Norma 9.34 lit. a) zobowiązuje umawiające się państwa do tego, by nie utrudniały ani nie uniemożliwiały przekazywania danych PNR innemu umawiającemu się państwu, które przestrzega norm i zalecanych metod postępowania. Chociaż zgodnie z normą 9.34 lit. b) umawiające się państwa zachowują możliwość utrzymania lub wprowadzenia wyższego poziomu ochrony zgodnie ze swoimi krajowymi ramami prawnymi i administracyjnymi oraz zawarcia dodatkowych uzgodnień z innymi umawiającymi się państwami w celu ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów dotyczących przekazywania danych PNR, obecne brzmienie normy 9.34 nie jest, z punktu widzenia Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, wystarczająco jasne pod względem prawnym, aby zapewnić, że państwa członkowskie nie tracą możliwości nakładania tych wymogów niezależnie od normy 9.34.
- (20) W tych okolicznościach, aby zapewnić zgodność z prawem Unii oraz z normami i zalecanymi metodami postępowania, państwa członkowskie powinny oficjalnie zgłosić różnicę w rozumieniu art. 38 konwencji chicagowskiej. Różnica ta powinna być ograniczona do normy 9.34 w załączniku 9 rozdział 9 sekcja D do tej konwencji zmienionej poprawką 28.
- (21) Należy zatem odpowiednio ustalić stanowisko Unii.
- (22) Irlandia jest związana dyrektywą (UE) 2016/681, a zatem uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.
- (23) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (24) Stanowisko Unii powinno zostać wyrażone przez państwa członkowskie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w odpowiedzi na pismo skierowane do państw nr EC 6/3-20/71 wystosowane przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) w dniu 17 lipca 2020 r., jest określone w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Państwa członkowskie są obowiązane wyrażać stanowisko, o którym mowa w art. 1.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*